

[Justitsministeren.]

Domstol. Jeg mente altsaa oprindeligt at have fundet den bedste, den mest betryggende Sættelse ved at tage Repræsentanter for den udøvende Magt og den teoretiske Videnskab ved Siden af Dommerne. Man havde en anden Opfattelse i det høje Folketing, og man har altsaa fra andre Sider paa-virket mig til at stille det Forslag, der fore-ligger nu. Jeg maa sige herom, som jeg har sagt hele Tiden: Grundlaget viger jeg ikke fra; om Enkeltheder kan der forhandles, og det kan jeg ogsaa svare i dette Øjeblik.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) nævnte forskellige Enkeltheder, som vi meget vel kan drøfte i Udvalget, og nævnte ogsaa, at § 11 maatte ændres, saa-fremt der fremsættes et Lovforslag foran-ledigt af Kommissionen om de borgerlige Rettigheder. Det er aldeles givet, det er ikke alene noget, der kan forhandles om, men noget, der er en Selvfølge, hvis Lovforslaget fremsættes, hvad jeg venter; det ligger for Øjeblikket til Behandling i forskellige Mini-sterier, da det omfatter en Masse forskellige Omraader. Hvis dette Lovforslag om Æn-dringer i Reglerne om de borgerlige Rettig-heder og om Æresoprejsning fremsættes, maa det ogsaa faa Indflydelse paa Formuleringerne af § 11, derom vil der ingen Strid blive.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem sagde derefter, om det ikke vilde være mere praktisk, at denne Art af Sager i første Instans skulde afgøres af Landsretten, altsaa de rejsende Afdelinger, og nævnte som Begrundelse herfor bl. a. den personlige Samtale. Den tror jeg nu ikke har nogen større Værdi i dette specielle Forhold, men jeg er naturligvis villig til — det er ogsaa en Enkelthed, et praktisk Spørgsmaal — at forhandle om dette Problem nærmere med Udvalget. Paa Forhaand vil jeg dog ikke være stemt for ud fra de principielle Be-tragtninger, som jeg nys har gjort gældende, at lægge Førsteinstansbehandlingen over til Landsretterne.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem søgte dernæst at fremstille Sagen, som om jeg ønskede en særlig Domstol for Dommere, medens Tjenestemænd og selv Departementschefer og Ministre var bedre stilled. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem i sin Travlhed ikke har opdaget, at jeg netop i Folketinget har fremsat Forslag om en særlig Ministeransvarlighedslov, saa der bliver altsaa kun Departementscheferne tilbage, og Departementschefer er undergivet de almindelige Domstole, ligesom Dommerne er det paa alle andre Omraader end i Tjene-

steanliggende; tillige er der en særlig Tje-nestemandsløvslov. Hvis det ærede Medlem vil ende denne aargamle Strid ved at føre Dommerne ind under den almindelige Tjenestemandsløvslov, blot saaledes at der kan blive Appel til Højesteret, for at man ikke skal høre det sædvanlige — her maa jeg nok sige Vrøvl, da det ikke er vendt mod nogen Enkeltperson —, at en Minister skulde be-handle dem anderledes end enhver anden; hvis det ærede Medlem vil gaa den Vej, skal Forslaget om en Klageret bortfalde fra min Side med det samme. Men Dommerne forlanger en Særstilling som Tjenestemænd, og derved kommer man ind paa de Over-vejelser, som har ført til hele dette Forslag. Saa maa man da kunne se, at der er Begrundelse netop paa dette ene Omraade, og kun paa dette, for en Art Særdomstol eller i hvert Fald en særlig Afdeling af de almindelige Domstole, for at Sagen kan komme til at foregaa noget mere for Offentlighedens Øjne, end det hidtil har været Tilfældet.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem sagde i denne Forbindelse, at ligesom vi har Tjenestemandsløvsloven for Tjenestemænd lige op til Departementschefer, har vi Retsplejeløvsloven for Dommere. Ja, vi har altsaa § 48 o. s. v. i Retsplejeløvsloven for Dommere, men det er jo netop den, der ikke er tilstrækkelig, ikke er tilstrækkelig betryggende. Et af to: enten Tjenestemandsløvsloven for Dommere ogsaa, men med Appel til Højesteret af Hensyn til den partipolitiske Minister, eller ogsaa en særlig Ordning som den, jeg har foreslaaet, eller en lignende. Tertium non datur, det er Latin og betyder: en tredie Ordning faar den ærede Ordfører ikke med min Assistance.

Det andet Afsnit af den berømmelige Tale vedrørte Genoptagelsen. Det ærede Medlem har Ret i, at jeg her gjorde mig skyldig i en Fortalelse, eller hvad han vil kalde det, ved Fremsættelsen med Hensyn til Genoptagelsesrettens Sættelse. Jeg kan ganske henholde mig til, hvad det ærede Medlem i saa Henseende sagde. Derimod har det ærede Medlem i hvert Fald ikke Ret i, at jeg har tænkt paa at ville paaberaabe mig Tilslutning fra Hr. Professor Hurwitz. Det har jeg ikke. Jeg mindes aldrig at have haft Tilslutning til noget nyt fra Professor Hurwitz, jeg venter i og for sig heller ikke at faa det, og jeg ved heller ikke, om jeg i og for sig ønsker det. Nej, naar jeg har paaberaabt mig Professor Hurwitz, er det i den Retning, at jeg mener, at den Formulering af § 3, som vi nu har givet den, tager Hensyn til den Grundindvending, som Professor Hurwitz havde mod det oprindelige Forslag,